

BALÁZS ATTILA (1955) Budapest

BALÁZS ATTILA

Magyar Fauszt

(az ördögi színjátékból)

részlet

KÖVETKEZIK A BEFEJEZŐ RÉSZ: A FÉNYBE TÚNŐ CSODABOGÁR

Végre és végtére: a kezünk ügyébe került *Introductio ad principia philosophiae* című művében, amely a legteljesebben maradt ránk, dr. Hatvani Isván tudós-filozófus professzorunk kísérletet tett/tesz arra, hogy kifejtse az okosabb debreceni deákok és a műveltebb közönség előtt a maga vastag és réteges, több helyütt akár fanyarkásnak tetsző, ugyanakkor édes hittel nyakon öntött világnézetét. Különös tekintettel tehát az Ég és a Föld, a vallásos és a tudományos gondolkodás összefüggéseire, a kettő bizonyíthatóan zavartalan, akár gyümölcsöző, egymást termékenyítő, ellentmondásoktól mentes együttélésre. Közös glóriájára. Koronájára. A latin eredeti 1757-ben jelent meg tetszetős nyomtatott formában, háromszázhusz lappal, amelybe sajnos – mert aligha lehet másképp – bosszantó mód nagy sürgősséggel belecsúfított a nyomda arra bóklászó *diarrhoeás* ördöge, ettől azonban erős idegzetű tanár urunk nem látszik megrendülni ma sem, miközben a magyar fordítást vizsgálgatjuk. (Címe anyanyelvünkön: *Bevezetés a szilárdabb filozófia elveibe.*) Előszavában arra hívja fel a könyvét felütő kíváncsi lélek figyelmét a türelmes szerző, hogy mielőtt nekilátna olvasni, vessen akár kurta pillantást a fejlettebb agancsú hibák mellékelt jegyzékére, javítsa ki a tévedéseket, pótolja a hiányokat. És nem mulasztja el azt sem megjegyezni, miszerint ő se fényes nappal, se éjnek idején, harang kondultakor, gyomra kordultakor, de lázasan, továbbá részegen sem lopott el senkitől semmit, viszont páncélt-vértezetet se fog magára öltetni, hogy a tőle elvett babérocskákat vad kurjongatásokkal netán visszaszerezze. Ellenben ha valaki olyasmire bukkanna az ő szerényke *opus*ában, amit másoknál nem talál majd meg, s azt neki tulajdonítaná: elismeri a sajátjának, nehogy gazdátlan (apátlan-anyátlan) maradjon.

Az *Introductio* kötete három részre tagolódik, s nem csupán filozófiai érdekességű, mivel példáinak sokaságát a tudományok különféle ágazataiból meríti széles tájékozottságú, világ látta régi/új polihisztorunk: elsősorban a matematikából és a fizikából. Az előzővel kapcsolatban úgy tartja, hogy a mozgás, az idő, a keménység, a szám, a gyorsaság, a nagyság, a hang, sőt az összes test is növelhető vagy csökkenthető, ezek tehát mennyiségek. A dolgok mennyiségének a megismerését pedig matematikai megismerésnek nevezzük. Annak a tudománynak azonban, amely a mozgásoknak, erőknek, ellenállásnak és a többi jelenségnek, amelyek a testeken történnek, azoknak a valódi értelmét megadja, a neve: fizika. Ugyanakkor metafizikának nevezzük közös néven az ontológiát, a kozmológiát, a pneumatikát vagy a pszichológiát – amelynek tárgya az emberi lélek – és a természetes teológiát – amelynek tárgya az Isten. A metafizika tehát az a tudomány, amelynek *objektje* a létező és a világ általában, ezenkívül a szellemek.

DR. FAUST: Szellem.

DR. HATVANI: Legyen.

DR. FAUST: Mi legyen?

DR. HATVANI: Legyen egyes számban.

DR. FAUST: Szép magától. De akkor a filozófia? Kérdem alázattal. Az meg mi fán terem? Per definitionem.

DR. HATVANI: A filozófia mindazon dolgoknak a tudománya, amelyek vannak, vagy amelyek lehetnek.

DR. FAUST (*az asztal lapján doboló ujjakkal, miközben kiköpi a papírkosárba a fogorvos véres labdacsát*): Nem lehetne ennél is pongyolábban?

DR. HATVANI: Pontosítom. Az említetteknek, elsősorban pedig bennük az igaznak a helyes okoskodás alapján levezetett és az ember boldogságára felhasznált megismerése.

DR. FAUST: Ez a filozófia?

DR. HATVANI: Ez.

DR. FAUST: Borzasztó.

DR. HATVANI: Mi borzasztó?

DR. FAUST: Hallgatni is.

DR. HATVANI: Kicsit avíttas, bevallom, ám a lényegét illetően ma sem vélekednék másképp.

DR. FAUST: Az a baj, drága Stephanóm, hogy ön mintha csak az orvostudomány haladását látná, a többi meg lefagyott maga körül. Mint a Márs bolygón a víz, hiába látta magát oly haladónak. És nagyon darabosan ad elő mindent. Rémes. Rémesebb, mint a Batman.

DR. HATVANI: Az meg most hogy jön ide megint?

DR. FAUST (*vállat von*): Sehogy.

(Csend.)

DR. HATVANI: De, de, de, igenis, értem! Ennyire szörnyű lennék?

DR. FAUST: Borzalom, mondom. Hallgatni is rossz. Akár ülve, akár állva. Vélhetően fekvő is. Nem beszélve a törökülésről. Magától a plafonon szaladgál kínjában az épeszű ember.

DR. HATVANI (*most sztoikus mosollyal*): Rendben, akkor sétáljunk egyet, jó? Kimerítettük az összes többi lehetőséget.

DR. FAUST (*miután tátott szájjal vizsgálta magát darabig a tükörben*): Gilt. Gyerünk! Nővérkénk úgyse hagyja sokáig ezt a lazását.

DR. HATVANI: Visszont ha Ashmoodi főnök urunk becserkész bennünket?

DR. FAUST: Most olyan hangulatban vagyok, hogy akkor éles golyóval visszalövök. Vagy vállról indítható rakétával. Pontosan a tökfész közepébe. Mohamed vagy bárki ide vagy oda, a kolléga sorsa megpecsételődött.

DR. HATVANI: Eléggé szép rakás rossz fát tett a tűzre az utóbbi időben a Nagyfőnök. Füstöl...

DR. FAUST: ...mint a kigyulladt korom a pokol kéményében.

DR. HATVANI (*nevetve*): Pont úgy. Dr. Ashmoodi elfordulni látszik tőlünk.

DR. FAUST: Világos, meglovagolta ezt az új politikai trendet. Amely újfent nem ismer pardont.

DR. HATVANI: Úgy. Ellenben óvatosan a Próféta emlegetésével!

DR. FAUST: Azok a mézárszéki sültbolondok elszaporodtak volna már a mi kis parkunkban is, mint a vakondok?

DR. HATVANI: Vakondokok.

DR. FAUST: Eh! Nem tudják, hogy nálunk felszámolták a diliházat, és hogy Berkes doktornő meg elment megvizsgálni az északi fényt?

DR. HATVANI: Pszt, a bokornak is füle van.

DR. FAUST: Meg a madárkának, amely rája szállott. Ugyanakkor az éremnek meg két oldala létezik, ugyebár? Már megint kezdtünk félni? Ismétlődik a történelem? Ne legyünk már önmagunk karikatúrái! Íme, hogy recetálok! Rec-rec-rec... (*Reszketést utánoz, majd köp még egyet a kosárba.*) Pfuj! (*Megtörli a*

száját egy tiszta gézzel, elhajítja.) Okháj-bokháj, sárkányfog kinő, nem fáj. Mehetünk.

(Odakinn – miközben a felhők közül kibújik a nap, s a hőmérő higanyszála kellemes huszonnégy fokot mutat – dr. Faust dr. Hatvani vállára teszi a kezét.)

DR. FAUST: Azt hiszem, Stephanio, hogy a maga problémája tisztán newtoni, egy kis balettel.

DR. HATVANI: Ezt hogy értsük?

DR. FAUST: Hogy egy kis spárgával.

DR. HATVANI: Még távolabbra csúsztam a megértéstől.

DR. FAUST: Szóval úgy van ezzel, mint a kedves Isaac. Minél többet tud meg a világról, mert azért maga is halad, annál kétségbeesettebb igyekezettel próbálja áthidalni a szakadékot a tudomány racionalitása és a hit irracionálisitása között.

DR. HATVANI: Sohasem mond mást a természet és mást a bölcselet.

DR. FAUST: Márpedig mond.

DR. HATVANI: Sohasem, ha jó a bölcselet. A legfőbb bölcsesség pedig Krisztus, aki a Szentírásból szól hozzánk. Egyébként itt az űrutasok és a Biblia élő példája...

DR. FAUST: Ajjaj! Hogy rakétát látott-e a túl sok mákonyt fogyasztott Ezékiel próféta?

DR. HATVANI: Ezékiel amit látott, józanul látta.

DR. FAUST: Fújt a szondába?

DR. HATVANI: Ne legyen megint ilyen primitív, drága kolléga.

DR. FAUST: Én egy őstulok vagyok, mindenki tudja. És forrón eszem a kását, tudják.

DR. HATVANI: Persze, miként azt is, hogy ön két cukrot tesz a kávéba. Amikor vezet, motorral fékez, harminchetes cipőt visel a pici lábán, a legfőbb elve pedig az, hogy vastagon kell hinteni a reszelt sajtot a tésztára. Mindenki tudja. Így-e?

DR. FAUST: Épp erre gondoltam.

DR. HATVANI: Én meg például az amerikai űrkutatókra.

DR. FAUST: Történt velük valami említésre érdemes?

DR. HATVANI: Csupán annyi, hogy sokaságuk istenfélő ember, ami érdekes-mód nem gátolja meg őket abban, hogy a világűr titkait fürkésszék, hovatovább, például, embertársakat küldjenek a Holdra.

DR. FAUST: Vagy csak a fészker mögötti pusztába.

DR. HATVANI: Ugyan, ugyan, hisz azokban a kupuszini pletykákban, hogy az egész holdutazás humbug? Mire alapozza!? Hogy leng a kitűzött zászló? Belelóg a képbe a zsinórpaddás? A kellékes jelölése látszik valamelyik kövön? Mi van még? Kutyaszar a bokor alatt?

DR. FAUST: Bolha van még.

DR. HATVANI: Bolha? Bolha a fülben?

DR. FAUST: A szerelésben.

DR. HATVANI: Pontosan nem tudom, mennyit bír ki levegő nélkül a bolha, ám a szkafanderben nyugodtan átvészelhette az egész kalandot, ha arra céloz.

DR. FAUST: És utána ugrál boldogan, mint a Mick Jagger. Nem az űrhajós ancúgban találták a kis mázlistát.

DR. HATVANI: Hanem hol?

DR. FAUST: Nos?

DR. HATVANI: Mindegy, nem? Ugratni akar. Az űrhajó sarkában, ott sírdogált. Kérdés viszont, hogy az oroszok miért nem reklamálták meg az egész ügyet.

DR. FAUST: Mert ők is csaltak Gagarinnal, ennyi. Ellenben ismeri azt a viccet, hogy az orosz hadseregben a katonák minden áldott nap gatyát cserélnek?

DR. HATVANI: Hogy csinálják?

DR. FAUST: Úgy, hogy Aljosa cserél Ivánnal, Iván cserél...

DR. HATVANI: Fúj! Fele sem tréfa.

DR. FAUST: Egyébként nem. És egyébként mindegy ez is. Dögöljön meg harmadszorra is Tesla, egy azonban biztos: ha tényleg megvalósulna az a varázslatos teleportáció, amivel egyelőre csak a gonosz tud terjedni villámgyorsan, mint a szikra...

DR. HATVANI: ...meg az Úr is, hál' istennek...

DR. FAUST: ...ez az egész mese sztornó lenne. Jég alá kerülne, mint a mamutok heregolyója.

DR. HATVANI: Testis unus testis nullus. Oké, fokhagymával szeretjük.

DR. FAUST: Értettem a középerős elmetáncot és nyelvek közti szójátékozást. Egyébként petrezselyemmel még, rendben? Maradunk a trendben. Gilt?

DR. HATVANI: Maradunk, ha...

(Ebben a pillanatban mögülük felhangzik Crescencia nővér figyelmeztető füttyjele, amitől egy óriási, a 19. századból származó tölgy komfortos árnyékában a két egymásnak arccal álló doktornak menten földbe gyökerezik a lába, mintegy megrepesztve az aszfaltot.)

NŐVÉR *(szepentén a hatástól)*: Jaj, bocsánat! Nem akartam ennyire megremíteni az urakat, de megzavarni se... Viszont örömhírt hozok.

DR. FAUST: Mint az a hírvívó a marathóni csata után? Vigyázzon, kedves Crescencia, vegyen mély levegőt!

DR. HATVANI: Miről van szó, nővérke?

NŐVÉR: Megjött váratlanul, hazarebbent az angyalkánk, a Psychécske.

(A hírre mindkét férfi arca felderül.)

DR. FAUST: Hip-hip-hurrá! *(Örömben leereszkedik, és kozák táncot jár.)*

DR. HATVANI *(leplezhetetlen izgalommal)*: És hol van a mi szépségünk?

NŐVÉR: Bement a mosdóba, de azt üzeni, már nagyon szeretné látni a doktor urakat. Várja önöket a szobájában egy picinyke koccintásra.

DR. FAUST: Remek! Mindjárt megyünk, pillanat.

(Crescencia el, a két doktor most tanácstalanul néz egymásra.)

DR. HATVANI: Hol is hagytuk abba?

DR. FAUST: Az úrhajós bolhánál meg a Rolling Stonesnál, de nem mindegy? Gyerünk!

(Egymással versenyezve a nővér nyomába erednek egy hangos Kentucky Bourbon-reklám alatt, amilyeneket régebben a repülőgépeken lehetett látni-hallani [és talán most is]. A gyorsan rákövetkező jelenetben hárman Berkes doktor-nő szobájában ülnek, kezükben pohár, és már javában beszélgetnek, mire mi is nagy nehezen utolérjük őket, mivelhogy beleakadt a kabátunk a kerítés drótjába. Utána meg a díszcserje tuskéibe.)

DR. BERKES: ...asztán itt bukkant fel az az eszkimó srác, akiről írtam. Meg képet is küldtem.

DR. HATVANI: A Harvardon?

DR. BERKES: Igen. Nagyon aranyos fiú.

DR. FAUST: Ó, olyan kis majom pofil! Szereti a banánt?

DR. BERKES *(azzal a két kikerekített szép szemével)*: Az eszkimó? *(Nevet)*
Egyáltalán nem majom pofi. Keveri valakivel. Cukinak viszont cuki.

DR. FAUST: Mennyire?

DR. BERKES: Hogy érti?

DR. FAUST: Konkrétan.

DR. HATVANI: Én meg nem értem, milyen jogon faggatózik a kedves kolléga ilyen szemérmetlenül. *(Dr. Fausthoz)* Az ördög bújt magába, ejnye, no!

DR. BERKES: Nincs semmi baj, bevallok mindent. Egy ízben csak az éjjeli-szekrényke választott el bennünket.

DR. FAUST: Mekkora?

DR. BERKES: Mondom: szekrény-ke!

(Elnevetik magukat, emelik ismét a poharukat.)

DR. HATVANI: Isten hozta vissza magát! Előbb is, mint gondoltuk, drága Psychécskénk!

DR. BERKES: A honvágynagyon erősen kezdett munkálni bennem. Szinte belegebedtem.

DR. FAUST: Mint akit titkos féreg foga rág. Anyánk muskátlis ablakai az eszkimók jégvirágos földjéről nézve. Nem semmi. Viszont hadd kérdezem: a kutyák megvoltak?

DR. BERKES: Hm, ezt viszont nem értem.

DR. FAUST *(fádu)*: A klasszikus kutyafogatra céloztam.

DR. BERKES: Ja, az meg! Nagyon nagy élmény.

DR. FAUST: Fókavadászat?

DR. BERKES: Tudják, hogy nem bírom a vért.

DR. HATVANI: Pingvinetetés?

DR. BERKES: Kipipálva.

DR. FAUST: Futás a jegesmácsi elől?

DR. BERKES: Ki sem maradhatott. Az aztán izgalmas. De nem fogják elhinni, mivel tértem vissza. Mire bukkantam épp Alaszkában?

DR. FAUST: Poláris cseresznyére, már ajánlották magyar külügyminiszteri figyelembe.

DR. BERKES: Arra is rászaladtam, épp virágzott, mint a sarkvidéki tök. Ellenben?

DR. HATVANI: Kérem, árulja el, és ne gyötörjön bennünket tovább!

DR. BERKES: Nem fogják kitalálni. Nikola Tesla utolsó, édesanyjához írt leveleire.

DR. FAUST: Oh, váratlan döfés a gyanútlanokba!

(Csend, melybe belekonganat a kiszuperált mosógép motorja mozgatta harang, de most nincs jelentősége. Csak szépen szól, melengeti Berkes doktor nő szívét.)

DR. FAUST: Hol az ördögbe' botlott bele a levelekbe? Az eszkimónál?

DR. BERKES: Nem. A srácnak van egy amerikai villamosmérnök barátja, Nick, aki Davosban dolgozik. Tesla nagy imádója. Ő szerezte valahol, nem akarta elárulni pontosan, hogy hol. A horvát karsztvidéken született édesapja után tud némelyest horvátul.

DR. FAUST: Tehát gagyog.

DR. BERKES: Annál picit jobban. Lefordította nekem ezzel a hiányos nyelvismeretével. De összeáll a kép.

DR. FAUST *(Pál fordulatával a damaszkuszi úton, azaz felcsillanó szemekkel)*: És mi van azokban a levelekben?

DR. BERKES: Nem sok, illetve...

DR. FAUST: Illetve?

DR. BERKES: Hatvani doktor urat is érdekli?

DR. HATVANI: Természetesen. Hovatovább... nagyon is.

DR. BERKES: Annyiszor elolvastam, hogy fejből tudom.

DR. FAUST: Azt hittem, hogy Freud a téma.

DR. BERKES: Az is.

DR. FAUST: De Tesla szelleme is, így?

DR. BERKES: Pontosan. Egyik generálja a másikat. Szóval azt írta Tesla a mamájának... figyelnek?

DR. HATVANI (*tréfásan*): Csupa fülek vagyunk.

DR. FAUST (*türelmetlenül*): Hess! Mit írt?

DR. BERKES: Azt, hogy mindig olyan nehéz a szíve, amikor az édesanyja jut eszébe, mert érzi, hogy nincsen jól. Mellette szeretne lenni a betegágnál, hogy a kezét fogja, hogy egymást vigasztalják. Ugyanis ő, a fiú úgyszintén vigaszra szorul. Bántja őt, Nikolát, Nidzsót, hogy mindaddig, amíg az emberiség boldogulásán ügyködött, nem sok vidámságban lehetett része, annál több sértésben és meghurcoltatásban.

DR. HATVANI: Ennyire fekete lett volna ott az ördög? Sose akarózkodott elhinnem.

DR. FAUST: Váltóáramként működött nála az Úr és Lucifer energiája. Vagy ezt már elsütöttem?

DR. BERKES: Hát, nem lehetett vidám élete, gondolom, bár a depresszió nem minden esetben van ezzel összefüggésben. Szóval, ami nekem külön megragadta a figyelmem, az, hogy beleírta a levelébe, hogy azon a reggelen, amikor tollat ragadott, a lakás összes sarkából valamiféle szívszorító mauri gyászéneket hallott. Erről, írta, aligha fog beszámolni dr. Lyonelnek, ugyanis hallotta, hogy az Edisonnál járt...

DR. HATVANI: Borzasztó rögeszme.

DR. FAUST: Súlyos.

DR. HATVANI: Valóságos démonná nőtte ki magát Edison a szemében.

DR. FAUST: Üldöztetési mánia?

DR. BERKES: Még ha csak az lenne, ellenben a még mindig elkapkodott diagnózis helyett mesélném inkább a levelet. Jön egy felettébb érdekes rész, tulajdonképpen a legérdekesebb, amelyben a vezeték nélküli áramszolgáltatásról ír a mamájának.

DR. FAUST: Mit mond benne?

DR. BERKES: Azt, hogy a találmánya kapcsán felfogta, a hatalom ugyanaz az óceánon túl is, mint Európában, ezért aztán inkább legyen Európa. Visszatartják az anyukájához, máris intézkedik. Csak még pár dolgot elsimít.

DR. HATVANI: Mi is volt itt a traumatikus esemény?

DR. FAUST: Komplet kiábrándult az amerikai kongresszusból, nemde?

DR. BERKES: Úgy ám. Merthogy felállította előtte a turbináit a Niagarán, aztán besétált a szenátorok ülésére, és percnyi türelmet kért. Ami ezt követően az egész termet tízszeres erővel bevilágította, drót nélkül érkezett oda a vízesésről. Úgy írja, abban a pillanatban azt érezte, valaki más találta ki ezt az egészet, ő csak a természetfeletti erők játékának esendő kis része, porszem az elemek harcában, amitől nyomban valami üresség támadt benne. Fogta a kalapját-kabátját, és úgy elment, hogy hátra se nézett. Elmenőben hallotta, ahogy ismét felcsendül valahonnan az a mauri gyászdal. Nem is látta többé az anyját élve.

DR. HATVANI: Megrendítő.

DR. BERKES: Az. Az utolsó levelet sosem postázta. Maga vitte el, és helyezte édesanyja sírjára.

DR. FAUST: Mintha ki lenne találva így szépen a végére.

DR. BERKES: Mit akar ezzel mondani?

DR. FAUST: Semmit, pardon. Semmit. Ne haragudjon, kérem! Nyugi, nyugi...

DR. HATVANI *(őszinte áhítattal, ujjait összeillesztve)*: Az Úr csodákra képes!

DR. FAUST *(a bajsza alatt)*: Az Úr igen.

(Csend, merengnek. Berkes doktornő hirtelen csettint.)

DR. BERKES: Megvan, most mit játszunk!

DR. HATVANI: Ugyan mit?

DR. FAUST: Körben-áll-egy-kislánykát.

DR. BERKES: Na, na! Azt csináljuk, mivel most mi így hárman megint bol-dogan együtt vagyunk, hogy én szépen lefotózom magukat. Nagyon belejöt-tem Amerikában a fényképezésbe.

DR. FAUST: Ó, nem vettem fel a legszebb pepitás öltönyöm, szerencsére még így is fessebb vagyok Hatvani kollégánál. Nem egy kicsit slamos ez az ember?

DR. HATVANI: Nem ellenkezőleg? Engem mindig mintha divatos dobozból húztak volna elő, selyempapírba csomagolva, nem inkább?

DR. FAUST: Ó, persze, persze...

DR. BERKES *(máris géppel a kezében)*: Húzódjanak kicsit összebb, kérem, így, így. Csak beállítom a vakut, mindjárt... csíz! Repül a madárka. Istenem!

DR. FAUST: Mi van?

DR. BERKES: Nem lehet igaz.

DR. FAUST: Mi?

DR. BERKES *(ijedten)*: Mintha Nikola Teslát láttam volna egy pillanatra az objektívben. Mosolygott.

DR. FAUST: Maga hallucinál.

DR. BERKES: Mitől?

DR. FAUST: Valamitől. De most lekattintana bennünket végre?

DR. BERKES: Le.

(Megtörténik, belenéz a próbaképbe, ismét elfehéredik.)

DR. BERKES: Nem értem.

DR. FAUST: Mit nem?

DR. BERKES: Hogy, hogy... dr. Hatvani nincs rajta. Csak valami halvány körvonala.

DR. HATVANI: Mármint, mi van velem?

DR. FAUST *(kajánul)*: Drága Stephanusom, nem vagy...

DR. HATVANI *(türelmetlenül)*: Nem igaz, mutassa!

(Nézik, közben nem veszik észre, hogy az ablak két üvege között eleddig mozdulatlanul a hátán fekvő óriási, csaknem kiszáradt légy új életre kel, kirepül az ablakrészen át, lassan felemelkedik a kis kórházunk fölé, ahonnan minden látszik. Az is, ahogy vélhetően az összes békés ideából kiábrándult dr. Ashmoodi a hadra fogható betegekkel futóárkot ásat a diabetológiáig. Köztük egy szőkés, ősz, hosszú hajú férfi vezet, ha itt egyáltalában bármiféle versenyről lehet szó. Lassan eljutnak a bejáratig, bár azt már aligha várjuk meg. Mert elérvén a tervezett magasságot, a kamera elhúzza valamerre délre, miközben az apokaliptikus muzsika után megszólal a szférák zenéje. Végül az angyalok kara. Legvégül vadludak – mintegy valami természetfilmből, amelyet műholdról vettek föl – nyújtott nyakkal elhúznak a kis kórházunk fölött. Fe-lülről látjuk őket; suhogó szárnycsapkodás hallatszik, aztán ismét csend.)

ITT EGYELŐRE VAGY MINDÖRÖKRE VÉGE